

VIRGINIA ANDREWS

KVĚTY
V PODKROVÍ

noxi

VIRGINIA ANDREWS

**KVETY
V PODKROVÍ**

Virginia C. Andrews
Kvety v podkroví

Copyright © 1979 by The Vanda General Partnership
Translation © 1993 by Marta Kastlová
Cover design © 2019 3H creative studio
Slovak edition © 2019 by NOXI s. r. o.
All rights reserved.

978-80-8111-510-3

Dom starej mamy

ZA ŤAŽKÝMI ZÁVESMI, KTORÉ SME NESMELI ODTIAHNUŤ, sa šerom svitania hlásil nový deň. Prvý sa posadil Christopher, zazíval, pretiahol sa a zaškeril sa na mňa. „Čau, strapaňa,“ pozdravil. Aj on mal rozstrapatené vlasy, dokonca väčšími ako ja. Nevie, prečo sa Pánbožko rozhodol, že jemu a Corymu dá také kučeravé vlasy, keď nám s Carrie prideliť iba vlny. Ako správny chlapec sa ich s ohromným úsilím snažil rozčesať a ja som len dúfala, že z jeho hlavy preskočia na moju.

Sedela som na posteli a prezerala si miestnosť, ktorá mala asi päťkrát päť metrov. Pomerne veľká, ale boli v nej dve dvojité posteľe, masívna, vysoká skriňa so zásuvkami, veľká komoda, dve čalúnené kreslá, medzi oknami stál toaletný stolík s malou stoličkou a ešte mahagónový stôl so štyrmi stoličkami, takže vyzerala celkom malá. Zaprataná. Medzi posteľami stál ďalší stolík s lampou. Pod všetkým tým ťažkým, tmavým nábytkom bol vyblednutý červený orientálny koberec so zlatou obrubou, kedysi určite veľmi pekný, ale dnes už starý a ošúchaný. Izba bola vytapetovaná béžovými tapetami s bielym vzorom. Zlatisté prikrývky na posteľ boli z ťažkej látky, pripomínajúcej prešívaný satén. Na stenách viseli tri obrazy. Páni, to dokáže človeku vyraziť dych! Fantastickí démoni, prenasledujúci nahých ľudí v podzemných jaskyniach, vymalovaných na červeno. Nadprirodzené príšery, pozerajúce ďalších nešťastníkov, ktorí síce ešte kopali nohami, ale už beznádejne mizli v uslintaných papuliach s dlhými, lesklými, ostrými zubami.

„Tu môžeš vidieť, ako si niekto predstavuje peklo,“ počul ma môj vševediaci brat. „Stavím sa desať k jednej, že

naša anjelská stará mama sem vlastnoručne zavesila tie reprodukcie, aby nám ukázala, čo nás čaká, keď sa odvážime ju neposlúchnuť. Mám dojem, že to je od Goyu," dodal.

Môj brat naozaj vedel všetko. Pôvodne chcel byť maliarom, až potom sa rozhodol pre lekára. Veľmi dobre maľoval, vodovými aj olejovými farbami, skrátka tým, čo bolo poruke. Vyznal sa takmer vo všetkom, len po sebe nikdy neupratal a nebol schopný sám sa obslúžiť.

V momente, keď som sa pohla, že vstanem a pôjdem do kúpeľne, Christopher vyskočil a predbehol ma. Prečo my s Carrie musíme byť tak ďaleko od dverí? Netrpezlivo som si sadla na kraj postele a hompálajúc nohami, čakala som, kým vyjde von.

Carrie a Cory sa začali mrviť a naraz sa prebrali zo spánku. Posadili sa a zazívali, akoby som videla zrkadlový obraz, počúchali si oči a ospalo sa poobzerali okolo seba. Carrie vyhlásila rozhodným tónom: „Nepáči sa mi tu!“

Vôbec ma neprekvapila. Carrie mala od narodenia na všetko svoj názor. Skôr ako začala rozprávať, a rozprávala v deviatom mesiaci, presne vedela, čo sa jej páči a čo neznáša. Strednú cestu nepoznala – všetko bolo buď veľmi zlé, alebo absolútne dobré. Najsladší hlások mala, keď ju niečo potešilo. Vtedy pripomínala skoré ranné štebotanie roztomilého vtáčatka. Problém bol iba v tom, že štebotala celý deň – ak, pravda, nespala. Carrie sa rozprávala s bábikami, so šálkami na čaj, s medvedíkmi a ostatnými vypchatými zvieratkami. Vedela sa porozprávať so všetkým, čo sa nehýbalo a neodpovedalo. Po určitom čase som už jej nepretržitý džavot vôbec nevnímala; jednoducho som prestala počúvať a nechala som ju trkotať ďalej.

Cory bol celkom odlišný. Kým Carrie ustavične džavotala, on sedel a pozorne počúval. Spomínam si, ako pani Simpsonová povedala, že Cory je „tichá voda, čo brehy podmýva“. Doteraz neviem, čo tým myslela, hádam to, že tichí ľudia vyvolávajú akúsi ilúziu tajomnosti, ktorá človeka núti uvažovať, čo naozaj skrývajú pod povrchom.

„Cathy,“ štebotala moja sestrička s tváričkou bábiky, „počula si, že sa mi tu nepáči?“

Cory na jej slová vyliezol zo svojej postele, pribehol k našej, skočil k nám a s očami vytreštenými od strachu pevne objal Carrie. Vážne sa spýtal: „Ako sme sa sem dostali?“

„Včera v noci sme prišli vlakom. Nepamätáš sa?“

„Nie.“

„Potom sme pri mesačnom svite kráčali cez les. Bolo to veľmi pekné.“

„Kde je slnko? Ešte je noc?“

Slnko sa skrývalo za závesmi. Ale ak to Corymu poviem, určite bude chcieť tie závesy odtiahnuť a pozrieť von. A keď sa raz pozrie von, bude tam chcieť ísť. Nevedela som, čo mám povedať.

Niektó zvonka zaštrkotal kľúčom v zámke a zachránil ma pred odpoveďou. Stará mama priniesla do izby veľký podnos s jedlom, prikrytý bielou utierkou. Veľmi energicky a vecne nám vysvetlila, že nemôže celý deň s ťažkými táčňami behať po schodoch. Raz denne musí stačiť. Keby prichádzala za nami častejšie, služobníctvo by mohlo niečo vytušiť.

„Myslím, že odteraz to radšej budem nosiť v piknikovom košíku,“ povedala, keď kládla podnos na malý stolík. Obrátila sa a pozrela na mňa, akoby som jedlo mala na starosti ja. „Postaráš sa, aby vám táto zásoba vydržala celý deň. Rozdeľ ju na tri razy. Vajíčka so slaninou a vložky na raňajky. Sendviče a horúcu polievku v malej termoske na obed. Pečené kura, zemiakový šalát a fazuľu na večeru. Namiesto zákuska si môžete dať ovocie. Ak budete celý deň dobrí a nebudete robiť krik, možno vám večer prinesiem zmrzlinu, keksy alebo koláče. Ale nijaké cukríky. Nepotrebujem, aby sa vám pokazili zuby. Kým nezomrie starý otec, nebudú sa podnikať nijaké výlety k zubárovi.“

Z kúpeľne vyšiel už oblečený Christopher a zarazene sa zadíval na starú mamu, ktorá tak pokojne, bez stopy smútku rozprávala o smrti svojho manžela. Tvárila sa, akoby hovorila o zlatých akváriových rybičkách niekde v Číne, ktoré majú v dohľadnom čase zomrieť. „Po každom jedle si umyte zuby,“ pokračovala, „pravidelne sa češte,

kúpte a vždy sa riadne poobliekajte. Neznášam decká, ktoré majú špinavú tvár a ruky a zasoplené nosy.“

Práve keď to hovorila, Corymu pod nosom visela sviečka. Vybrala som vreckovku a nenápadne som mu ju utrela. Chudák Cory, väčšinu času ho trápila senná nádcha, a ona neznášala soplavé deti.

„V kúpeľni sa správajte cudne,“ povedala a zvlášť prísne pritom pozerala na mňa a Christophera, ktorý sa seba vedome opieral o zárubňu dverí do kúpeľne. „Dievčence nesmú chodiť do kúpeľne spolu s chlapcami.“

Cítila som, že mi na líca vystúpili červené škvrny. Čo si vlastne o nás myslí?

Potom sme po prvý raz počuli slová, ktoré nám neskôr ustavične omiela ako pokazený gramofón. „Pamätajte si, deti, že Boh vidí všetko! Boh vidí, aký hriech páchate za mojím chrbtom, a potrestá vás, ak to neurobím ja.“

Z vrecka na šatách vytiahla hárok papiera. „Na tento papier som napísala pravidlá, ktoré musíte dodržiavať, dokiaľ budete v mojom dome.“ Zoznam položila na stôl a povedala nám, že si ho máme prečítať a naučiť sa ho naspamäť. Potom sa prudko otočila, že odíde... ale nie, zamierila k šatníku, ktorý sme si ešte nestihli prezrieť. „Deti, za týmito dverami na druhej strane šatníka sú tajné dvere na schodisko vedúce do podkrovia. Hore máte dosť miesta na hranie, môžete si tam aj pobehať a narobiť trocha hluku, ale nikdy tam nesmiete ísť pred desiatou hodinou. Do desiatej slúžky na poschodí upratujú a mohli by počuť vaše behanie. A vôbec, majte stále na pamäti, že keď robíte krik, dole vás môže niekto počuť. Po desiatej má služobníctvo zakázané chodiť na poschodie. Niekto z nich začal kradnúť, preto budem dozerať pri upratovaní spálni, kým neprichytím zlodēja pri čine. V tomto dome sme si určili isté pravidlá a ich nedodržiavanie trestáme. Ako som vám už v noci povedala, každý posledný piatok v mesiaci veľmi skoro ráno pôjdete do podkrovia a budete tam ticho sedieť, ani sa nepohnete – rozumeli ste?“ Na každého z nás osve pozrela, aby potvrdila svoje slová škaredým, tvrdým pohľadom.

Christopher a ja sme prikývli. Dvojičky na ňu bez slova fascinovane, až s hrôzou vyvalovali oči. Pokračovala vo výklade, aby nás ešte poučila, že v ten piatok musíme skontrolovať izbu aj kúpeľňu, či sme po sebe nenechali nejaké stopy.

Keď nám to všetko povedala, odišla. Znova nás v izbe zamkla.

Konečne sme si mohli vydýchnuť.

Aby som situáciu trochu zlahčila, prísne a rozhodne som vyhlásila: „Christopher Doll, pasujem ťa za otca.“

Zasmial sa a škodoradostne povedal: „A čo ďalej? Tak vám dávam na známosť, že mňa, chlapa a hlavu rodiny, musíte vo všetkom obskakovať – ako svojho kráľa. Manželka, moja podriadená a otrokyňa, prestiera na stôl, servíruje mi jedlo, skrátka, je k dispozícii svojmu pánovi a vládcovi.“

„Zopakuj mi, čo si to povedal, braček.“

„Odteraz nie som tvoj brat, ale pán a vládca, a ty musíš splniť každý môj rozkaz, ktorý vyslovím.“

„A keď neurobím, ako rozkážeš – čo potom spravíš, pán môj a vládca?“

„Nepáči sa mi tón tvojho hlasu. Rozprávaj sa so mnou úctivo.“

„Ha-ha-ha a ho-ho-ho! Úctivo sa s tebou začnem rozprávať až vtedy, Christopher, keď si zaslúžiš moju úctu – a to bude v ten deň, keď dorastieš na tri a pol metra, mesiac bude svietiť na poludnie a fujavica bude zavýjať okolo trojzáprahu so švárnym rytierom v lesklom bielom brnení, ktorý bude mať na kopiji nastoknutú zelenú dračiu hlavu!“ Vysypala som to zo seba a spokojná s jeho znechuteným výrazom chytila som Carrie za ruku a hrdo som ju viedla do kúpeľne, aby sme sa spolu umyli, obliekli a učesali, vôbec som si nevšímala chudáka Coryho, ktorý kričal za nami, že mu treba cikať.

„Prosím ťa, Cathy! Pusti ma dnu! Nebudem sa dívať!“

Keď nás to napokon v kúpeľni prestalo baviť, vyšli sme von a čuduj sa svet, Christopher s Corym boli už oblečení. Ale čo ma ešte väčšmi zarazilo – Cory zrazu nepotreboval ísť do kúpeľne.

„Čo je?“ spýtala som sa. „Neopovádzte sa mi povedať, že ste vliezli naspať do postele a urobili ste to tam!“

Ticho, len Cory mlčky ukázal na veľkú modrú vázu bez kvetov.

Christopher sa nedbalo opieral o bielizník, ruky mal prekrížené na hrudi a tváril sa veľmi spokojne. „To by ťa malo odučiť ignorovať chlapov, keď majú potrebu. My totiž nie sme ako vy, že sa musíte posadiť. V núdzi nám poslúži hocijaká malá nádoba.“

Skôr ako som im dovolila pustiť sa do raňajok, musela som vyliať modrú vázu a dobre ju vypláchnuť. Vlastne to nebol zlý nápad, váza môže stáť pri Coryho posteli, pre každý prípad.

Posadili sme sa ku kartárskemu stolíku pri okne. Dvojčkám sme pod zadok podložili napoly prehnutý vankúš, aby videli, čo budú jesť. Svietili všetky štyri lampy, ale aj tak bolo sklucujúce raňajkovať vlastne v prítmí.

„Vzchop sa, vážna tvár,“ povedal môj nevyspytateľný starší brat. „To som len žartoval. Nemusíš byť mojou otrokyňou. Ja len zbožňujem tie perly, čo z teba vytrysknú, keď ťa provokujem. Uznávam, že vo výrečnosti ste vy ženy neprekonateľné, no my muži sme zase dostali do výbavy perfektný inštrument, ktorým si môžeme jednoducho uľaviť na pikniku.“ Aby dokázal, že nie je bezohľadný tyran, pomohol mi ponalievať mlieko, pričom sa presvedčil, a ja takisto, že zdvihnúť ťažkú termosku, naliať mlieko a nerozliať ho nie je vôbec ľahké.

Carrie stačil pohľad na praženicu so slaninou, aby začala nariekať. „My-y-y nemáme radi praženicu so slaninou! My-y-y máme radi studené vložky! Nechceme to horúce hrčkové a kopčekové jedlo, lebo je masťné. My-y-y máme radi vložky!“ vrieskala. „Vložky s hrozienkami.“

„Teraz ma počúvajte,“ povedal ich nový otec v menšom vydaní, „budete jesť, čo pred vás položíme, a bez hundrania, kriku, plaču a vrieskania! Počuli ste? A toto vôbec nie je teplé jedlo, je studené. Mastnotu môžete predsa zoškrabnúť, veď je stuhnutá.“

Christopher statočne zhltoľ svoju studenú, masťnú prazenicu aj studenú hrianku. A dvojčičky z akéhosi záhadného dôvodu, ktorý nikdy nepochopím, zjedli raňajky bez ďalšieho slova odporu. Mala som ťaživý, nepríjemný pocit, že sa nám to s nimi nebude dlho takto dariť. Teraz na ne možno zapôsobil energický starší brat, ale neskôr sa musíme mať na pozore.

Dojedli sme a ja som starostlivo uložila riad na podnos. Až vtedy som si spomenula, že sme sa zabudli pomodliť. Chvatne sme sa vrátili k stolu, sadli si, sklonili hlavy a zopáli ruky.

„Bože, odpusti nám, že sme sa najedli a nepožiadali ťa predtým o dovolenie. Prosím ťa, nech sa to stará mama nedozvie. Sľubujeme, že nabudúce sa to nestane. Amen.“ Keď sme skončili, podala som Christopherovi zoznam príkazov a zákazov, úhladne napísaný na stroji veľkými písmenami, akoby sme boli celkom sprostí a nevedeli čítať.

Aby si aj dvojčičky, ktoré boli v noci veľmi ospalé a nepochopili našu situáciu, v plnej miere uvedomili, čo ich čaká, brat začal nahlas čítať zoznam pravidiel, ktoré nesmieme porušiť – lebo ináč!

Najskôr však našpúlil pery a napodobnil odporné ústa starej mamy. Človek by neveril, že jeho pekne tvarované pery by mohli vyzeráť tak kruto, ale predsa sa mu podarilo vystihnúť jej prísnosť.

„Po prvé: – čítal chladným, monotónnym hlasom – „vždy musíte byť celkom oblečení.“ Páni, to jeho „vždy“ znelo naozaj neuveriteľne.

„Po druhé: nikdy nevezmete meno Božie nadarmo a vždy sa pred jedlom pomodlíte. Ja síce nie som v izbe, aby som sa presvedčila, či to robíte, ale budte si istí, že On zhora všetko vidí a počuje.

Po tretie: nikdy nesmiete odtiahnuť závesy ani za ne nakúkať.

Po štvrté: nikdy ma neoslovíte, kým sa vám ako prvá neprihovorím.

Po piate: izbu musíte udržiavať čistú a upratanú, posteľ budú vždy ustlané.

Po šieste: nikdy nesmiete zaháľať. Denne sa päť hodín budete venovať učeniu a zvyšný čas nejakým rozumným spôsobom rozvíjajte svoje schopnosti. Ak viete o nejakých svojich zručnostiach, schopnostiach či talente, usilujte sa ich rozvíjať, ak nijaké nemáte, čítajte bibliu, no ak nemôžete, tak len pokojne sedte, sústredene pozerajte na bibliu a snažte sa cez čistotu svojich myšlienok pochopiť Pána.

Po siedme: každý deň po raňajkách a večer pred spaním si vyčistíte zuby.

Po ôsme: ak niekedy pristihnem chlapcov a dievčence spolu v kúpeľni, neoblomne a bez milosti vám stiahnem kožu z chrbta.“

Mala som pocit, že mi srdce vyskočí. To je teda deň! Čo za starú mamu to máme?

„Po deviate: všetci štyria budete cudní a zdržanliví v každej situácii – v správaní, v reči aj v myšlienkach.

Po desiate: nesmiete sa dotýkať intímnych miest na svojom tele ani sa s nimi hrať; nebudete si ich obzerať v zrkadle či o nich premýšľať, dokonca ani keď si tie časti tela budete umývať.“

Christopher sa nenechal vyvieť z miery, s veselými iskričkami v očiach čítal ďalej, celkom úspešne sa mu darilo napodobiť starú mamu.

„Po jedenáste: nepripustíte, aby sa vo vašich myšliach usídlili škaredé, hriechne alebo smilné myšlienky. Uchovávajte si čisté, nevinné duše, nemyslite na nemravné veci, ktoré vám môžu narušiť morálku.

Po dvanáste: vyhýbajte sa pohľadu na príslušníka opačného pohlavia, ak to nie je absolútne nevyhnutné.

Po trináste: tí z vás, ktorí vedia čítať, a dúfam, že aspoň dvaja vedia, striedavo každý deň nahlas prečítajú aspoň jednu stranu z biblie, aby na mladšie deti blahodarne pôsobilo učenie Pánovo.

Po štrnáste: každý deň sa okúpete a umyjete po sebe vaňu, kúpeľňu budete udržiavať takú čistú, aká bola, keď ste prišli.

Po pätnáste: každý z vás, aj dvojčky, sa denne naučí aspoň jeden citát z biblie. Keď vás požiadam, zopakujete

mi niektoré, aby som mala prehľad, ktoré pasáže ste už prečítali.

Po šestnástom: zjete všetko, čo vám prinesiem, nič nenecháte, neodhodíte ani neschováte. Je hriechom nevážiť si dobré jedlo, keď tolko ľudí na svete hladuje.

Po sedemnástom: nepobehujte po izbe v nočnom oblečení, aj keď idete len z postele do kúpeľne alebo z kúpeľne do postele. Vždy si naň prehodte župan, ale oblečte si ho aj vtedy, keď musíte v spodnej bielizni náhle uvoľniť kúpeľňu, aby ďalšie dieťa mohlo ísť na súrnu potrebu. Od každého, kto býva pod touto strechou, požadujem, aby sa správal cudne a zdržanlivo – vo všetkom.

Po osemnástom: keď vojdem do izby, postavte sa do pozoru s rukami pripaženými k telu; ale nesmiete dlane zatínať v päst, a tým prejavovať tichý odpor, ani mi priamo pozeráť do očí. Nepokúšajte sa prejavovať mi svoju náklonnosť a nedúfajte, že u mňa nájdete priateľstvo, lútosť, lásku alebo súcit. To je absolútne vylúčené. Starý otec a ja nemôžeme nič cítiť k tomu, kto nie je bezúhonný.“

Uff! To boli slová, ktoré sa naozaj ťažko počúvali. Dokonca aj Christopher sa zarazil a na tvári sa mu mihol záblesk zúfalstva, ktorý však rýchlo zamaskoval úškrnom, keď zachytil môj pohľad. Načiahol sa a poštekľil Carrie, aby ju rozosmial, potom brnkol po nose Corymu, ktorý sa takisto zachichotal.

„Christopher,“ zvolala som hlasom plným znepokojenia. „Podľa toho, čo nám napísala, nemáme nijakú nádej, že si starý otec znova obľúbi mamu! A už vôbec nebude chcieť čo len pozrieť na nás! Prečo? Čo sme urobili? My sme tu neboli, keď mama vyviedla niečo také strašné, že upadla do nemilosti a jej vlastný otec ju vydedil. Veď sme vtedy ešte neboli na svete. Prečo nás teda nenávidia?“

„Upokoj sa,“ povedal Christopher a očami prebehol po dlhom zozname. „Nič z tohto neber vážne. Šibe jej, úplný cvok. Tieto idiotské nápady nemôžu pochádzať od takého šikovného človeka, akým určite je starý otec – veď ako by ináč zarobil milióny dolárov?“

„Možno tie peniaze nezarobil, ale zdedil.“

„Áno, mama spomenula, že niečo zdedil, no aspoň sto-krát to znásobil, takže musel mať nejaké záivity v hlave. Z neznámeho dôvodu si však vzal za ženu šibnutú včeliu kráľovnú zo stromu hlúposti.“ Uškrnul sa a pokračoval v čítaní pravidiel.

„Po devätnáste: keď vám do izby prinesiem jedlo a mlieko, nebudete na mňa pozerat', prihovárať sa mi ani o mne neúctivo premýšľať, pretože Boh je schopný čítať vaše myšlienky. Môj manžel je veľmi rozhodný človek a zriedka ho niekto v niečom prekoná. Má armádu lekárov, ošetrovateliek a technikov, ktorí vyhovejú každej jeho požiadavke, a prístroje schopné nahradiť každý zlyhávajúci orgán, preto si nemyslíte, že niečo také nezaujímavé ako srdce môže zložiť muža z ocele.“

Fíha! Muž z ocele, ktorý vhodne vyvažuje svoju manželku. Určite aj on má sivé oči. Bezcitné, tvrdé, ocelovosivé oči – pretože, ako dokazovali naša mama s ockom, rovný rovného si hľadá.

„Po dvadsiate:“ – čítal Christopher – „nevyskakujte, nevrieskajte, nekričte a nerozprávajte veľmi nahlas, aby vás nepočulo služobníctvo pod vami. Noste tenisky, nikdy nie topánky s tvrdou podrážkou.“

Po dvadsiate prvé: neplytvajte toaletným papierom a mydlom, nezabúdajte, že ak upcháte misu a pretečie, budete ten neporiadok sami upratovať. Ak pokazíte záchod, zostane tak, pokiaľ neodídete. Budete používať nočníky, ktoré nájdete v podkroví, a vaša mama ich môže po vás vynášať.

Po dvadsiate druhé: chlapci si budú sami prať oblečenie vo vani a dievčence takisto. Vaša mama sa postará o posteľnú bielizeň a uteráky, ktoré budete používať. Plachty sa budú vymieňať raz týždenne. Ak niekto z vás svoju plachtu zašpiní, rozkážem mame, aby vám priniesla gumené plienky, a vymlátim ako žito toho, kto sa nenaučí hygienickým návykom.“

Vzdychla som si a objala Coryho, ktorý pri tých slovách zamrknal a pritisol sa ku mne. „Pch! Neboj sa, nebude

predsa vedieť, čo robíš. My ťa ochránime. Nájdeme spôsob, ako zamaskovať, že sa ti prihodila nehoda.“

Chris pokračoval. „Záver, ale to nie je príkaz ani zákaz, len obyčajné varovanie. Píše tu: Už teraz vám môže byť jasné, že z času na čas tento zoznam doplním, ak budem mať dojem, že to je potrebné, pretože som veľmi ostrážitá a nič mi neunikne. Nemyslite si, že ma môžete klať, zosmiešňovať alebo sa mi vysmievať, pretože ak to urobíte, stihne vás taký prísny trest, že vám veľmi dlho zostanú jazvy na tele aj na duši. Ustavičné porážky napokon zlomia vašu pýchu. A nech je odteraz jasné, že v mojej prítomnosti nikdy nespomeniete meno svojho otca, neurobíte ani najmenšiu narážku na neho a ja sama sa budem vyhýbať pohľadu na toho z vás, čo sa mu najväčšmi podobá.“

Koniec. Vrhla som spýtavý pohľad na Christophera. Uvažoval aj on o tom, čo vyplývalo z posledného odseku – že totiž zrejme náš ocko zapríčinil mamino vydedenie aj to, že ju jej rodičia tak veľmi nenávidia?

A napadlo aj jemu, že tu budeme zamknutí veľmi, veľmi dlho?

Božemôj, božemôj, božemôj! Veď tu nevydržím ani týždeň!

Neboli sme diabli, no celkom určite ani anjeli. Mali sme sa radi a potrebovali sme dotýkať sa jeden druhého, pozeráť na seba.

„Cathy,“ ozval sa brat pokojne a ironicky sa usmial, dvojčky si nás spýtavo premeriavali a skúmali, či majú spolu s nami prepadnúť panike, tešiť sa alebo plakať, „sme takí skazení a odpudzujúci, že tá starena, ktorá z neznámeho dôvodu očividne nenávidí našu mamu a otca, nás môže navždy zavrhnúť? Je to klamárka a podvodníčka. Nič z tohto nemyslí vážne.“ Ukázal na poskladaný zoznam a šmaril ho k bielizníku. Bolo z neho veľmi zlé lietadlo.

„Uveríme tejto na prvý pohľad nenormálnej starene, že tu zostaneme zamknutí, alebo budeme veriť žene, ktorá nás ľúbi, poznáme ju a dôverujeme jej? Mama sa o nás po-stará. Ona vie, čo robí, na to sa môžeš spoľahnúť.“

Áno, samozrejme, že mal pravdu. Musíme veriť mame, a nie tej prísnej, šialenej starene s idiotskými nápadmi, s očami, ktoré prebodávali, a s ústami ako jazva po noži.

O chvíľu starý otec na prízemí podľahne kráse a pôvabu našej mamy, my sa vyobliekame a so šťastným úsmevom na tvári vykročíme dole schodmi. Keď nás uvidí, presvedčí sa, že vôbec nie sme zlí a hlúpi, ale dosť normálni na to, aby sme sa mu aspoň trochu páčili, ak už nie veľmi. A ktovie, možno raz nájde v sebe kúsoček lásky, ktorú venuje svojim vnúčencom.